

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΘ'

Μ. ΠΕΜΠΤΗ 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1941

ΑΡΙΘ. 8

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Υπό τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ ἡπάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσάνθου ἀπεστάλησαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Βενιαμὶν τὰ κάτωθι εὐρτία γράμματα, ὅμοια δὲ τούτων διεβιδάσθησαν καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς Προέδρους τῶν Ὁρθοδόξων Ἀutoκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Παναγιώτατε καὶ Θεοτάτε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ σεβασμιώτατε καὶ περισπούδαστε ἀδελφέ καὶ συλλειτουργε Κύριε Βενιαμίν, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐγγὺς καὶ αὐθις τῇ τοῦ Πανοικτίρμονος Θεοῦ εὐδοκίᾳ καὶ χάριτι γεγόμενοι τῶν ἱερωτάτων ἡμερῶν, καθ' ἃς ἡ ἁγία ἡμῶν Μήτηρ Ἐκκλησία ἐν κατανύξει μὲν πολλῇ τελεῖ τὴν ἀνάμνησιν τῶν πανσέπων τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Παθῶν, ἐν ἀνεκλήτῳ δὲ χαρῶ πανηγυρίζει τὴν ἐκ νεκρῶν πανένδοξον Αὐτοῦ Τριήμερον Ἀνάστασιν, δόξαν, αἴνεσιν καὶ εὐχαριστίας ἐξ ὅλης ψυχῆς ἀναπέμπομεν Αὐτῷ διὰ τὴν ἄφαιτον πρὸς τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν συγκατάβασιν καὶ μεθ' ἱερῶν παλμῶν ἀρρήτου συγκινήσεως ἀμέριστον διατρανοῦμεν τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ αἰδίου λατρείαν πρὸς Αὐτόν, τὸν διὰ τοῦ θανάτου Αὐτοῦ καταργήσαντα τὸν τὸ κῶτος ἔχοντα τοῦ θανάτου καὶ τὴν ἀπολεσθεῖσαν νόθεσίαν καὶ τὴν αἰώνιαν ζωὴν ἡμῖν δωρησάμενον, τὸν τὰ πρὶν διεσιῶτα ἐνώσαντα καὶ τὴν φθαρεῖσαν τῇ ἁμαρτίᾳ φύσιν ἡμῶν θριαμβευτικῶς εἰς οὐρανοὺς καὶ πάλιν ἀναγαγόντα.

Τῆς χαρᾶς τοίνυν ταύτης τῆς ὑπερλάμπρου καὶ καλλινίκου Ἑορτῆς, ἣν «οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ἡμῶν» πεπληρωμένοι καὶ διὰ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τοῦ ἐκ τοῦ Λωοδόχου Τάφου ἀνατείλαντος Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης καταλαμπόμενοι, τῷ ἱερῷ τῆς διανοίας σπεύδομεν ἐξ ἀποφάσεως Συνοδικῆς εἰς ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς Ὑμετέρας Θεοτιμῆτου Παναγιότητος, τῆς περὶ Αὐτὴν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας, καὶ τὸ ἐπινίκιον φῶνημα «Χριστὸς Ἀνέστη» προσαγορεύοντες ἐγκάρδιον τὸν ἐν Χριστῷ ἀναστάντι ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν δαμειβόμεθα.

Καὶ εὐρίσκει μὲν καὶ ἡ παροῦσα ὑπερευλογημένη Ἑορτὴ τῆς Τριήμερου Ἐγέρσεως τοῦ Σωτῆρος, καθάπερ καὶ ἡ προλαβοῦσα τῆς θείας Αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεως καὶ ἐπιφανείας, τὸν εὐσεβῆ λαὸν τῆς καθ'

ἡμᾶς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας, τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Ἑλλάδα, τὴν προθύμῳ καρδίᾳ ἐν τοῖς πρώτοις ἀποδεξαμένην τὸν λόγον Του καὶ πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως μοχθήσασαν διὰ τὴν ἐξάπλωσιν καὶ στερέωσιν τῆς Ἀληθείας Του, ἐν τῷ σάλῳ καὶ τῇ ταραχῇ τοῦ πολέμου, κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους καὶ τῶν κυμάτων τοῦ κακοῦ παλαίουσαν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀπαρασάλευτον πέτραν τῆς πίστεως αὐτῆ ἐρειδομένη καὶ διὰ παντὸς ἐναυλον ἔχουσα τὴν φωνὴν τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Κυρίου «θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον», καὶ πλήρη τὴν συναίσθησιν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἱερότητος τοῦ ἀναληφθέντος ἀγῶνος, βεβαιοτάτην τρέφει τὴν ἐλπίδα καὶ ἀκράδαντον τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ τὸν θάνατον σκυλεύσας καὶ τὴν κακίαν κατανικήσας δωρήσεται ταχεῖαν καὶ αἰσίαν τὴν εὐδωσίαν τούτου, χάριςται περίλαμπρον τὸν θρίαμβον τῶν χριστιανικῶν ιδεῶν καὶ ἐπιβραβεύσει τὴν πολύτιμον εἰρήνην, ἐφ' οἷς καὶ νυχθημέρους ἀναπέμπομεν τὰς προσευχὰς καὶ τὰς δεήσεις τῷ Παντοδότη Θεῷ.

Ἐπικαλούμενοι δὲ τὰς προσευχὰς καὶ εὐλογίας καὶ τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ αὐτὴν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ προσευχόμενοι Αὐτῇ πᾶσαν παρὰ τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Σωτῆρος χαρὰν καὶ ἐνίσχυσιν ἐν τῇ πεπιστευμένη Αὐτῇ Ἀγίᾳ ἀποστολῇ, αὐθις δ' Αὐτὴν κατασπαζόμενοι διατελοῦμεν

τῆς ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος

ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΕΠΙ ΤΗ, ΝΕΑ, ΚΑΘ' ΗΜΩΝ ΕΠΙΘΕΣΕΙ

Τὸ ἑσπέρας τῆς 6 τρέχοντος ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπηύθυνε ἐκ προσώπου τῆς Ἱ. Συνόδου πρὸς τὸν εὐσεβῆ ἑλληνικὸν λαὸν καὶ πρὸς τὸν ἡρωϊκῶς μαχόμενον φιλόχριστον Στρατὸν τὸ κάτωθι Διάγγελμα:

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἀπὸ τῆς σήμερον ἡμέρας καὶ ἕτερος ἐχθρός, ἡ Χιτλερικὴ Γερμανία, ἀδίκως καὶ ἀνάνδρως ἐπιτίθεται κατὰ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Χώρας. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις καλοῦσιν ἡμᾶς εἰς νέας θυσίας πρὸς υπεράσπισιν τῆς Πίστεως ἡμῶν καὶ τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἐλευθερίας.

Εἰς ὅμοιον ἀγῶνα ἀποδύεται καὶ ὁ δμοδόξος ἡρωϊκὸς λαὸς ἐτέρας ἱερᾶς γῆς, τῆς γείτονος Γιουγ-

κοσλαυίας, καθ' ἣς τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὄραν ἤρξατο ἐπιτιθέμενος ὁ κοινὸς πολέμιος. Αἱ δυνάμεις τῆς ἕλης καὶ τοῦ σκότους συνώμοσαν κατὰ τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ φωτός.

Ἄλλ' ὁ μέγας Θεός, ὅστις εἶνε Πνεῦμα, Φῶς καὶ Ζωή, δὲν θά ἐπιτρέψῃ τὴν βασιλείαν τοῦ σκότους, καί, ὅπως μέχοι τοῦδε ἐνίσχυσεν ὅπλα τὰ ἱερὰ καὶ διὰ τῆς ἀπαραιτίτου ἀνδρείας καὶ γενναιότητος θυῶν κατέρριψε τὸν ἐξ Ἰταλίας ἀντίθεον Γολιάθ, οὗτω θά συντρίψῃ καὶ τὸν ἐκ Γερμανίας Ἐκατόγχερα Τυφύεα, καὶ θά ἀνατείλῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολήν καὶ καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην τὸν ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης καὶ Ἀληθείας.

Ἐπὶ τῇ πίστει ταύτῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εὐλογεῖ τοὺς νέους ἱεροὺς ἀγῶνας καὶ εὐχεται, ἵνα ὁ ἰσχυρὸς τοῦ Κυρίου βραχίον καταεντύνη τοῖς πιστοῖς συμμάχοις Στρατοῦς εἰς νέα τρόπαια τόλης καὶ θριαμβοὺς πρὸς διάσωσιν τοῦ κινδυνεύοντος χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἐν ᾧ καὶ μόνῳ εἶνε δυνατὸν νὰ ζῶσι καλῶς οἱ εὐγενεῖς λαοί· «Ἄλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ τεθνησκάναι τὸν εὐγενῆ χρῆ».

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν.

- † Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ
- † Ο ΔΡΑΜΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
- † Ο ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΛΚΑΡΙΟΣ
- † Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ο ΠΛΑΣΣΩΝΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
- † Ο ΚΑΚΚΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
- † Ο ΚΑΡΥΣΤΙΝΣ ΚΑΙ ΕΚΥΡΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΜΩΝ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
ΑΡΧΙΜ. ΠΟΥΛΚΑΡΙΟΣ ΚΟΥΤΣΟΥΠΙΑΝΣ

ΕΙΝΑΙ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ:

Με κάποιαν μονομέρειαν οἱ ἐπὶ τοῦ ζῳωτήματος τούτου ἀσχοληθέντες, ἐξ ἀφορμῆς τῶν γραφέντων ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ Καθηγητοῦ κ. Ἐμμ. Καρκαθίου, ἐξήτασαν τὸ ζήτημα ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ». Βεβαίως ἡ προέχουσα ἰδιότης τοῦ Πνευματικοῦ εἶναι ἡ τοῦ «Πατρός». Ἄλλὰ καὶ πᾶς Πατὴρ ἀναμφισβητήτως εἶναι καὶ Βασιλεὺς ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ καὶ καλεῖται ἐν στοργῇ μὲν, ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ δικαιοσύνῃ νὰ κρίνῃ καὶ ἀνιμετωπίξῃ τὰς παρεκτροπὰς τῶν ἰδίων αὐτοῦ τέκνων. Ἡ ἰδιότης δὲ τοῦ Βασιλέως συνυπογοεῖ πάντως καὶ ἀσκήσιν ἔργου δικαστικοῦ. Ἐν ταύτῳ δὲ συνίσταται ἡ διαφορά μετὰ τὸν Πατέρα δικαστοῦ καὶ τοῦ ἐν τοῖς λαϊκοῖς δικαστηρίοις ἀποδιδόντος δικαιοσύνην, ὅτι ὁ μὲν Πατὴρ συγκρινῶν τὰς δύο ἰδιότητας καὶ ἐκπροσωπῶν τὸν ὅλον οἶκον αὐτοῦ ἐνεργεῖ ὡς ἄρχων καὶ ὡς κεφαλὴ τοῦ οἴκου του, μετ' οὗ συνδέεται προηστίως μὲν διὰ τῆς στοργῆς καὶ ἀγάπης συνδιαζομένης ὁμιλίας καὶ μετὰ δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἐν τῇ πολιτικῇ δικαστῆς ἐκπροσωπεῖ οὐχὶ ἑαυτὸν καὶ τὰ ἑαυτοῦ αἰσθητήματα, ὡς ὁ Πατὴρ, ἀλλὰ τὴν πολιτείαν καὶ τὸ Κράτος αὐτῆς, ἐνθαμῆα δὲ πατοική ἰδιότης συνδέεται μετὰ τῆς δικαστικῆς αὐτοῦ ἰδιότητος. Τὰ καθὼς

τοῖς πολιτικοῖς δικαστηρίοις κρατοῦντι οὐδὲν ὡς δύναται νὰ χρησιμεύουν ὡς ἀπόλυτον μέτρον, καθ' ὃ θὰ κρίνηται εἰς τὸ πνευματικῷ ἔχῃ ἢ οὐ τὴν δικαστικὴν ἰδιότητα, ὡς φρονεῖ ὁ ἀδελφός ἄγιος Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριωφρασεῶν κ. Τσεκαῖλ, διότι καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει ὁ Ὑπερτάτος Κριτῆς θά συνενῶν ἐν τῷ προσώπῳ Του τὰς ἰδιότητας τοῦ Κατηγόρου, τοῦ μάρτυρος, ἀκούῃ δὲ καὶ τοῦ συνηγόρου χωρὶς ἐκ τούτου νὰ ἴσται, ὅτι δὲν θά εἶναι καὶ ὁ Κριτῆς. Τὸ δ' ἔργον τοῦ Πνευματικοῦ δὲν εἶναι ἀσχετον πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Ὑπερτάτου Κριτοῦ, διὰ τὸ ἀπουράνιον δικαστήριον τοῦ ὁποῦν ἢ ἀπόφασις τοῦ πνευματικοῦ ἀποτελεῖ κώδικασμένον». Ἐν ὁ ἐξομολογήσεις ἀμαρτωλῶς ἐπιμήθη ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς ἐξομολογήσεως τὰ παραδείγματα τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ καὶ τοῦ Τελώνου τῶν Παραβολῶν, ὡς καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοῦ ἐν τῷ Σινωφῶ, τοῦ Ἰεροῦ Ἀδγουστίνου καὶ τόσων ἄλλων, οὓς ἔσωσε τὸ Μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως.

Ἄς ἔδωκεν ἡμεῖς τὴν Ἐκκλησίαν, ἣτις καλεῖται καὶ εἶναι κοίτης Θεοῦ. Τὸ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πατὴρ ταύτης οὐ μόνον δὲν ἀποκλείει, ἀλλὰ καὶ απαιτεῖ νὰ εἶναι συγχρόνως Κριτῆς καὶ Δικαστῆς αὐτῆς. Ἐν τῷ οὖν δὲ ταύτῳ ὁ Κύριος παρουσιάζεται ἀσκήν τὰ τρία Ἀδίου ἀξιώματα, ἦτοι τὸ Προφητικὸν ἢ Διδασκτικὸν, τὸ Ἀρχιερατικὸν ἢ ἔξιλαστικὸν καὶ τὸ Βασιλικὸν, εἰς ὃ περιλαμβάνεται καὶ τὸ Δικαστικὸν. Καὶ τὰ τρία ταῦτα ἀξιώματα τοῦ Χριστοῦ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι καὶ θά εἶναι εἰς αἰῶνα τὸν ἄσπαστον ἐν ἐνεργείᾳ διὰ τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπ' αὐτοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων ἐγκαθηλιθευθέντων Διευθυντῶν, ἐκ μέρους καὶ ἐν Βασιλικῶν ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔπαυσε νὰ ἐκδηλωθῆται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τὰς δ' ἀφορμὰς αὐτῆς μορφῆς, ἀεὶ δὲ καὶ ὑπὸ τὴν δικαστικὴν μορφήν. Ὅτι δὲ τὸ ἀξιωμα «Βασιλεὺς» νοεῖται συνδεσμένον ἀναποσπαστως πρὸς τὸ δικαστικόν, καὶ ἐξ ἑαυτοῦ φανερόν, καθίσταται κατάδηλον, ὅτι καὶ μετὰ τὴν κατὰ τοῦ νεωτέρου χρόνου συντελεσθεῖσαν ἀποκέντρωσιν τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος δικαστῆς ἐκδίδουσι τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν ἐν ἑνόματι τοῦ Βασιλέως.

Θά μοι ἐπιτραπῇ διὰ ταῦτα νὰ ἐκφέρω τὴν ἀπορίαν μου πῶς Δογματικαὶ ἐλήθηται τοσοῦτον σαρφεῖς καὶ θεμελιώδεις παρορθεῖσαν ὑπὸ τῶν σοφῶν ἄλλοις τε ἐπικριτῶν τῆς γνώμης τοῦ Ἀρχιμανδρ. Καρκαθίου καὶ τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσα ἐν προκειμένῳ εἶναι σαφεῖς οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἐκείνῳ σοὶ τὰς κλείς τῆς Βασιλείας τῶν Ὁυρανῶν καὶ οὗ ἐν δέησις ἐπὶ τῆς γῆς...». Ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ ἡ κρίσις καὶ ἡ διάκρισις τῶν ἀναρίτων καὶ ἀρίτων, τῶν ἀποκλεισμένων ἐξ αὐτῆς ἢ ἀποκλεισμένων εἰς αὐτήν, ἐδίδθη εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς ἀποστόλους του. Διότι ἡ δὲ καὶ διακριτικὴ καὶ ἀποκρίσις ἐπὶ δικαιοσύνης τῶν κλέων ἔνθα αὐτῆς ἐπὶ δέσονται νὰ νοηθῇ.

Βεβαίως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συντηρήσῃ ἡ πνευματικὴ ἰδιότης τοῦ πνευματικοῦ πατρός ἀπὸ τῆς δικαστικῆς τῆς ἰδιότητος διότι ἡ δὲ πνευματικὸς Πατὴρ θὰ παρουσιάζεται ὡς ἀπείρητος καὶ τῶν θυμῶν.

τανόντων διώκτης, συντριβών τὸν ἁμαρτωλὸν, ἀλλὰ μὴ ἀνορθῶν αὐτόν. Ἄλλὰ καὶ δὲν ἐπιτρέπεται πάλιν ἢ πατρικὴ αὐτοῦ ιδιότης νὰ συμπνίγη τὴν δικαστικὴν τὸν ιδιότητα, διότι θὰ μεταβληθῇ πλέον οὗτος εἰς πλαδαρὸν τι ἑξομοίωμα τοῦ Ἀρχιερέως Ἡλεῖ, συνεχίζων ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ τὸ ἐλεεινὸν καὶ δλέθριον ἔργον ἐκείνου διὰ τῆς ἐνόχου ἀνοχῆς του.

Συμπεραίνοντες τονίζομεν, ὅτι ἡ ιδιότης τοῦ Πνευματικοῦ εἶναι ιδιότης ἅμα Πατρὸς καὶ Δικαστοῦ, διότι ἄλλως τὸ Βασιλικὸν ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ ἤσκειτο καθ' ὄλον αὐτοῦ τὸ πλάτος καὶ ἀπέναντι πάντων τῶν πιστῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Θὰ ἦτο παράλειψις ἐκ μέρους μου ἂν δὲν ἐξέφραζον τὰ συγχαρητήριά μου πρὸς τὸν πανοσ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἐμμ. Καρπάθιον, ὁ ὁποῖος με τὸσον ζῆλον, ἀλλὰ καὶ με τὴν σοβαρότητα σκέψεως καὶ με σαφήνειαν ἀπαράμιλλον διεξῆλθε τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν πνευματικὴν παρότητα ζητήματα καὶ ἐδωροφόρησεν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἔργον περισπούδαστον, «κτῆμα ἔσαι» διὰ τὸν ἱερόν μας Κλήρον.

† Ο ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΙΕΡΟΘΕΟΣ

Ο ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΣ

Οἱ μοναχοὶ Γερμανὸς Μαυρομάτης, Χρυσόστομος Καβουρίδης, Γερμανὸς Βαρυκόπουλος, Ἀλέξανδρος Γρηγορόπουλος καὶ Ματθαῖος Καρπαθάκης, καταδικασθέντες ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν ἐπὶ ἀντιποιήσει ἀρχῆς καὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιώματος, ἤσκησαν ἀναίρεσιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, εὗ ἡ ἀπόφασις ἔχει ὡςδε :

Ἄριθ. 70.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΤΜΗΜΑ Β'

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Γ. Ἀντωνάκη, προεδρεύοντος (καλυομένου τοῦ Προέδρου, Ἀντιπροέδρου καὶ τοῦ ἀρχαιοτέρου του Ἀρεολαγίτου) Γ. Πετρίτη, Χ. Αινάρδου, Ν. Τριανταφύλλου, Δ. Ἀντωνιάδου, Κ. Βοϊατζῆ, Χ. Κολέλλη, παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Ἀγγ. Μπουροπούλου καὶ τοῦ Δ. Γραμματέως Δ. Μπακούλα κλ.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὰς αἰτήσεις 1) ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1940 τῶν Γερμ. Α. Μαυρομάτη, Χρυσ. Καβουρίδου καὶ Ἀλ. Γρηγοροπούλου, 2) ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1940 τοῦ Γ. Βαρυκόπουλου καὶ 3) ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1940 τοῦ Γεωργ. ἢ Ματθαίου Χ. Καρπαθάκη περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 723 τοῦ 1940 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Διατάσσει τὴν κατάσχεσιν καὶ τὴν εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον εἰσαγωγήν τοῦ παραβόλου,

Καταδικάζει τοὺς αὐτοὺς ἀναιρεσίοντας εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Φεβρουαρίου 1941

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

Ο ΔΙΚ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Γ. ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

ΔΗΜ. ΜΠΑΚΟΥΛΑΣ

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ 21 Φεβρουαρίου 1941

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΔΙΚ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜ. ΚΑΚΗΛΙΑΡΗΣ

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἀθήνησι τῇ 17 Μαρτίου 1941

Ο ΔΙΚ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

(Τ. Σ.) Δ. ΜΠΑΚΟΥΛΑΣ

Ἡ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἀπόφασι μνημονευμένη ὑπ' ἀριθ. 723 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἔχει οὕτω :

Ἄριθ. 723

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΩΝ ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δικάζον κατ' ἀντιμωλίαν τῶν κατηγορουμένων 1) Γερμανοῦ Μαυρομάτη, 2) Χρυσόστομου Καβουρίδου, 3) Γερμανοῦ Βαρυκόπουλου καὶ 4) Ἀλεξάνδρου Γρηγοροπούλου κατοίκων Ἀθηνῶν, Ἐρῆμην δὲ τοῦ κατηγορουμένου Ματθαίου Καρπαθάκη κατοίκου Ἀθηνῶν,

Κηρύσσει αὐτοὺς ἐνόχους τοῦ ὅτι : ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπομένης ἀξιοποιήσεως πρᾶξεως καὶ ἐνεκα ταύτης συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοβαίαν συνδρομὴν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν μῆνα Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1937 καὶ προγενεστέρως κατ' ἐξακολούθησιν χωρὶς νὰ διορισθῶσι νομίμως ἀντεποιήθησαν τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα ὁ μὲν Γερμανὸς Μαυρομάτης τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, οἱ δὲ Χρυσ. Καβουρίδης, Γερμανὸς Βαρυκόπουλος καὶ Ματθ. Καρπαθάκης τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Γρηγορόπουλος τὸ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου καὶ ἐπεχείρησαν πρᾶξιν τινα ἐπιτροπομένην μόνον εἰς ἐκκλησιαστικούς ὑπαλλήλους, ἦτο ἐδημοσιογράφων ὑπὸ τοὺς ἀνωτέρω τίτλους τῶν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένην ἐφημερίδα «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐν τῇ ὁποίᾳ πάντοτε ἦσαν κατακεχωρημένα τὰ ὀνοματεπώνυμα τούτων μετὰ τοῦ ὡς ἀνω τίτλου τῶν ὡς τακτικῶν συνεργατῶν τῆς ἐφημερίδος ταύτης, ἐπίσης οὗτοι κατὰ τὰς λειτουργίας ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔφερον τὰς ἀμφιέσεις καὶ τὰ διακριτικὰ γνωρίσματα τῶν ὡς ἀνω ἀξιωμάτων, εἰδικώτερον δὲ οὗτοι κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων, ἐορτασθεῖσαν κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἐλειτούργησαν καὶ προσέβησαν εἰς τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ,

Καταδικάζει τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους κατηγορουμένους εἰς φυλάκισιν εἴκοσιν (20) ἡμερῶν καὶ χρηματικὴν ποινὴν δραχμῶν τετρακοσίων (400) ἕκαστον.

Ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς ταύτης ὡς πρὸς τοὺς κατηγορουμένους 1) Ἀλέξανδρον Δ. Γρηγορόπουλον, 2) Χρυσόστομον Γ. Καβουρίδην, 3) Γερμανὸν Α. Μαυρομάτην καὶ 4) Γερμανὸν Ι. Βαρυκόπουλον,

Ἐπι δὲ καταδικάζει αὐτοὺς καὶ εἰς τὰ τῆς δίκης

ἔξοδα καὶ τέλη εἰσπρακτικῶν ἀλληλεγγύων, καὶ διὰ προσωπικῆς τῶν κρατήσεως μόνον τῶν Ἀλεξάνδρου Γρηγοροπούλου, καὶ Μ. Καρλεθάκη, ὄντας δὲ προσωπικῆς κρατήσεως τῶν λοιπῶν καθ' ὃ ἑλληνικῶν, πληρωτέα εἰς τέσσαρας (4) ἑξαμηνιαίας δόσεις ἀπὸ τοῦς ὄρους τοῦ Νόμου περὶ εἰσπρακτικῶν Δημοσίων ἔσδων.

Ἐκρίθη κλπ. ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Μαρτίου 1900.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ Ο ΔΙΚ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ Ε. ΖΑΓΚΑΝΣ

Ἀκριβὲς ἀπόδειγμα

Ἀθῆναι τῇ 17/3/01

(Γ. Σ.) Ο ΔΙΚ. ΓΡΑΦΕΥΣ Α'

ὀπογραφή δυσανάγνωστος

Ο ΣΚΥΡΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

[3]

Διὰ τοῦ ἀπὸ 21 Νοεμβρίου (3 Δεκεμβρίου) 1888 Β.Δ. ὡς γνωστόν, διωρίσθησαν «πρὸς πνευματικὴν ἐπιστάσιαν καὶ διεύθυνσιν... τῶν Ἐπισκοπῶν» Μητροπολίται καὶ Ἐπίσκοποι, οἵτινες ὄφειλον νὰ δώσωσιν, τόν, διὰ τοῦτου, νενομισμένον ὄρκον πρωτόκολλον ὁρκωμοσίας τοῦ περὶ οὗ πρόκειται δὲν περιηλθεν εἰς χεῖρας ἡμῶν πεποιθήμεν ὅμως ὅτι ταυτοῦθα συνετάγη, τῆς σχετικῆς διαταγῆς τῆς Γραμματείας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἀειδομένης ἐπὶ τοῦ, ὡς εἴρηται Β.Δ., εὐσεβῆς γενικῆς.

Ὁ Γρηγόριος σφόδρα ἐλυπήθη διὰ τὴν ἀποφάσιν τῆς κατὰ τὸ 1888 Κυβερνητικῆς διαταγῆς περὶ καταργήσεως Μοναστηρίων καὶ μετοχιῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἱδιοκτησίαν τῶν ἐκτὸς τοῦ Κράτους ἱερῶν Σκηνομάτων εἰόν τοῦ παναγίου Ἱεροῦ τοῦ Ἁθωνοῦ κλπ¹, κατάργησιν τῆς ἐν Σκύρῳ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τῆς ὁποίας ἡ ὑπαρξίς εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴν καθ' ἑαυτοῦ ἱστορίαν τῆς νήσου.

Τὸ διαφέρον τοῦτου, ὡς τῆς Μονῆς ταύτης, δεικνύεται ἐξ ἐπιστολῶν, ὧν περικεπᾶς παραδέτεται κατωτέρω. Οὕτω, διὰ τῆς ἀπὸ 23 Ἀγροῦστου 1888 ἐπιστολῆς αὐτοῦ «πρὸς τοὺς Πανοσιωτάτους Ἁγίους Ἐπιτροποὺς καὶ λοιποὺς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ἱερᾶς Μεγίστης Δύρας» γνωρίζει αὐτοῖς «...ὅτι ἡ ἀντιβασιλεία ὑπερμαχεῖ, διὰ νὰ συστήσῃ ἡγουμένους καθόλοις τοῖς ἱεροῖς Μοναστηρίοις τῆς Ἑλλάδος μισθωτοὺς, καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ ἡ Βασιλεία τὰ εἰσοδήματα τούτων πάντα, πλην ἡκουσῆν ὅτι δὲν τὸ δέχονται τὸ διάταγμα τοῦτοι αἱ κλειόμενοι τῶν πόλεων καὶ ὑπολαμβάνω, ὅτι δὲν θέλει κατορθωθῆ τὸ ταυτοῦτον διάταγμα, καθότι ἡ Βασιλεὺς ἡμῶν ἐστὶ δικαιοσύνη, καὶ αὐτὰ τὰ ἀνεργεῖ ἡ προνόμιον ζήτη τῶν καλαμαράδων, καθὼς ἐξήγησαν νὰ ἀνεργήσωσιν καὶ ἄλλα κανονικὰ ἐκκλησιαστικὰ, τὰ ὅποια ἡ Ἱερὰ καὶ Ἁγία νέα Σύνοδος ἐστερέωσε μᾶλλον καὶ μάλιστα, χάρις νὰ ἐξάξωσιν οὐδὲ μίαν ἰντῆ, καὶ εἴ ἡθελοῦντο τὸ Βασιλεὺς ἐβεβαίωσαν.

Εἶναι ὁμοῦ καλὸν νὰ πρέξῃτε πρὸς τὸν ἴδιον Βα-

1 Κωνσταντίνου Οἰκονόμου ἐνδ' ἀνωτ. σελ. 218.
2. Ἀπὸ τῆς σελ. 232 ὅπου α.

σιλέα διὰ χρυσοβολῶν, καὶ ἴδιον Σας γραμμάτιον ἀναστροφίαν καὶ εἶμαι εὐδαίμων. Ἐὰν οὐ μόνον τὰ μετοχικὰ Σας θέλετε καταλύσει ἡμεῖς καὶ τὴν τράχουσαν μετοχὴν Σας ἔρριψαι, ὅς εἶμαι, θέλετε ἀναγκάσει, καὶ πάντα μὲν εὐχεσθῆτε, ἢ δὲ τοῦ θεοῦ χάρις τὸν τῆ κατ' ἡμῶν εὐχὴ εἴη καὶ ὄντων.

Ἐν Σκύρῳ τῇ 23 Ἀγροῦστου 1888

Τῆς Ἐμετέρας Πανοσιότητος ἱερέως
πρὸς θεὸν διάκονος

Ὁ Σκύρου Γρηγόριος

Ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ἐπιστολῆς αὐτοῦ «πρὸς τοὺς Πανοσιωτάτους Προηγούμενους Κ. Κεόφρονον καὶ Κ. Γαβριήλ, τοὺς ἐν Χριστῷ μοι ἀγαπητοὺς καὶ περιποθήτους» προτρέπεται αὐτοῖς, ὥπως ἀνεργήσωσι κατὰ τὰς ὑποδείξεις αὐτοῦ τὰς, ἐν τῇ κατωτέρω περικεπῇ, ὑποδεικνυόμενας.

Ἐπανοσιωτάτοι ὄντες Προηγούμενοι ταπεινῶς εὐχαροῦμαι εὐδαίμων δὲ ἀσπάζομαι.

Ὅταν τὸν θεὸν κατευδοθήντες εἰς Ἁγίον Ἴηρος εἰς τὸ ἱερὸν ἡμῶν Μοναστήριον κινήσῃτε διὰ κάτω θηλ: διὰ Ναυπλίου, στοχάζομαι ὅτι εἶναι ἐπάναιγκες νὰ λάβετε μαζί Σας τὴν σφραγίδα τοῦ Μοναστηρίου μας ἢ ἂν ἔαν εἶναι ἡ σφραγίς νὰ λάβετε κἂν μερικὰ μεγαλίδια θηλ: κόλλαις χαρτὶ σφραγισμέναις, ὅπου πηγαίνοντες κάτω νὰ ἀναφερθῆτε πρώτον εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον, εἰς τὴν Γραμματείαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, καὶ εἰς τὸν ἴδιον Βασιλέα, ὁμοῦς καὶ εἰς τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτην, ὅστις θέλει μᾶς βοηθήσῃ καὶ μᾶς ἀδηγήσῃ: εἰς ἑὰς ὡς καταδεικτικὸς καὶ καλῆς ψυχῆς ἀνθρώπος καὶ εἶμαι εὐδαίμων ὅτι θέλετε ἐπιτήχει, μόνον ὅσον ἡμπορεῖτε νὰ μὴ τὸ ἀφῆσῃτε διότι ὡς ἤκουον ἀπὸ ἀνδρῶν προκομῆτους καὶ ἀρχιερεῖς συναδελφούς μου τὸ ταυτοῦτον δὲν τὸ δέχονται οἱ ἄλλοις μῆτε εἰς τὰ Βασιλικά μῆτε εἰς τὰ ἐνοριακά, διότι μὲ τοῦτο γίνεται ἐρήμωσις, καὶ ὄχι κέρησις λοιπῶν ἐστὶ κἂν μᾶτα καὶ μὴ βεβαιώσῃτε παντελῶς, ἀλλὰ νὰ ζεκιλήσῃτε ἑαυτοῖς.

Ἐὰντα μὲν εὐχεσθῆτε, εἴ δὲ ἐπὶ ὄντων, εἴρησαν πλεῖστα καὶ πανευταχῆ.

Ἐν Σκύρῳ τῇ 23 Ἀγροῦστου 1888

Ὁ Σκύρου Γρηγόριος

Διὰ νέας αὐτοῦ ἐπιστολῆς «πρὸς τοὺς πανοσιωτάτους προεστώτας Ἐπιτροποὺς τιμίους γέροντας καὶ λοιποὺς συναδέλφους μου πατέρας ἐν Χριστῷ ἀδελφικῶς ἀσπάζομενος στοχάζομαι γνωρίζει, ὅτι, ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος Μονῆς περιήλθεν εἰς ἑλασθὴν κατάστασιν, δι' ἣν ἀκφορᾶται τὴν ἡλικίαν καὶ εἰς κατωτέρω δεικνύεται, καὶ γνωρίζει αὐτοῖς τὸν τρόπον τῆς ἀνεργείας τούτου καὶ τὸν κατωτέρω τῆς ἡμετέρας, πρὸς διατήρησιν τοῦ ἐν λόγῳ κροσσὸν ὀνήματος.

Ἐπεὶ τὸ ἐπὶ αὐτοῖς περὶ ἀνεργείας αὐτοῦ καὶ τῆς ἐν μεσοῖς καὶ ἀναστροφῆς ἀσπασμοῦς τῶν ἀγρόρων, ὅτι ἐπιληροσφορήθησαν το αἴτιον τῆς ἀνεργείας περιποθήτου Ὑψηλῆς καὶ Σας εἰδοποιῶ ὅτι κατὰ θέλησιν ὑγιαίνω, ὑποκείμενος διὰ τὸ ἐνταῦθα ἡμετέριον Σας, τὸ ὅποσον ἀνελεπίστως νὰ εἴδῃ εἰς τὴν ἐλευσίαν;

καὶ ἀξιοθρήνητον κατάστασιν, τόσον ἐγὼ καθὼς καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Νήσου ταύτης οἱ ὅποιοι στέλλοντες ἐπὶ τούτῳ ἄνθρωπον εἰς τὸ Ναύπλιον ζητοῦν τὴν διατήρησιν τοῦ Σεβασμίου τούτου προσκυνήματος, τὰ ἑποῖα εἶλα θέλετε τὰ πληροφορηθῆ ἀπὸ τὸν τιμιώτατον γέροντα Κ. Χ' Ἀνανίαν συνάδελφόν Σας, τὸν ὅποιον διὰ τοὺς ὑπὲρ τοῦ Μονυδρίου τούτου πολυειδεῖς ἀγῶνας καὶ διὰ τὰ δυστυχή συμβάντα του καὶ λύπας ὅπου ἐδοκίμασε παρακαλῶ Σας συνάδελφοί μου νὰ τὸν δεχθῆτε εὐμενῶς καὶ ἰλαρῶς...

Ταῦτα καὶ μένω μὲ ἔλπην τὴν ἐν Χ' ἀδελφικὴν ἀγάπην τῆς ἡ: Σεπτεμβρ. 1834 ἐν Σκύρῳ

Ἐπίσκοπος Σκύρου Γρηγόριος

Ἰδοὺ καὶ σχετικὴν περικοπὴν ἀναφορᾶς τοῦ τε Ἐπισκόπου καὶ κατοίκων Σκύρου περὶ διατηρήσεως τοῦ ἐν λόγῳ Μετοχίου.

«Πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κλπ. Β. Γραμματεῖαν τῆς Ἐπικρατείας.

Οἱ ὑποφαινόμενοι... κάτοικοι τῆς Νήσου Σκύρου πληροφορηθέντες διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1477 ἀπὸ 27 Ἰουλίου ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὴν Σ. Ἐπισκοπὴν...» τὴν κατάργησιν τῆς Ἱερᾶς, τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, Μονῆς ἀναφέρομεν, ὅτι ἐπειδὴ ἔχομεν ἰδιάζουσαν εὐλάβειαν εἰς τὸν ναὸν τοῦτον τοῦ Τροπαιοφόρου Ἁγίου Γεωργίου διὰ τὰς ἐν αὐτῷ θαυματουργὰς ἀγίας εἰκόνας, ἐπιθυμοῦμεν ὀλοφύχως τὴν διατήρησιν τοῦ σεβασμίου τούτου προσκυνήματος, τὸ ὅποιον ἐκτὸς ὅπου εἶναι ἡ εὐδαιμονία τῆς πατρίδος μας ὑπάρχει καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πρόωιστα τοῦ Γένους ἡμῶν ἀνέκαθεν παρὰ τῶν ὁμογενῶν τιμώμενον καὶ ταῦτα ὡς δοθήθειαν καὶ κράτος τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθοδόξων χριστιανῶν...

Ὁ Σκύρου Γρηγόριος

ἔπονται καὶ λοιπαὶ υπογραφαὶ τῶν κατοίκων»

Ὅ,τι θεαίως ἡ Μονὴ αὕτη ἔπρεπε νὰ ἐθεωρεῖτο διατηρητέα λόγῳ τῆς συμβολῆς αὐτῆς εἰς τὸν τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα, δεικνύται καὶ ἐκ μεταγενεστέρου ἐγγράφου ὑπ' ἀριθ. 11713(306)13(7)1843 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὴν Γραμματεῖαν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παρακαλοῦσης αὐτήν, ὅπως διατηρηθῆ ἡ ἐν λόγῳ Μονή, διότι αὕτη «σεβάζεται παρὰ τῶν κατὰ τὴν νῆσον ἐκείνην πιστῶν ὑπηκόων τῆς Α. Μ. καὶ παντὸς τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος· ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐν αὐτῇ (τῇ νήσῳ δηλ.) ἄλλη διατηρουμένη μονή, ἡ διατήρησις αὐτῆς πρὸς τοὺς ἄλλοις θεωρεῖται οὐχ ἥττον ἀναγκαία πρὸς ἡθικὴν αὐτοῦ εὐχαρίστησιν...»

Δυστυχῶς ὅμως, παρ' εἶλας αὐτοῦ τὰς ἐνεργείας δὲν κατώρθωσεν ἵνα ἴδῃ ταύτας τελεσφορούσας, τῆς εἰρημένης Ἱερᾶς Μονῆς ἀνασυσταθείσης μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Ὁ Γρηγόριος καὶ ἐν τῇ διοικήσει, παρ' ἔλπην αὐτοῦ τὴν προδεδημιῶσαν ἡλικίαν, ἠκολούθει τὴν ἀρμόζουσαν, τῷ ἀξιώματι καὶ ἀποστολῇ αὐτοῦ, ἐδόν, ἐναντι τῆς προϊσταμένης αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῶν λοιπῶν κρατικῶν ἀρχῶν καὶ τοῖς ὑφισταμένοις αὐτοῦ, δίδων, τοῖς τελευταίοις, τὰς καταλλήλους συμβουλὰς καὶ οδηγίας,

τηρῶν συνάμα καὶ ἀσθηρότητά τοις, κατ' ἐπανάληψιν, παρεκτρεπομένοις καὶ ἀπειθοῦσι ταῖς ἐπιταγαῖς αὐτοῦ.

Ἄξια προσοχῆς εἶναι ἡ παρατηρουμένη, οὕτως εἰπεῖν, θαθμολογία τῆς ἱκανότητος ἐκάστου ἱερέως, τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, διαφαινομένη ἐν μητρῷ κληρικῶν ἀναγράφοντι αὐξ. ἀριθμὸν, χρονολογίαν διορισμοῦ ἐκάστου ἱερέως, ὄνομα ἱεροῦ ναοῦ, ἐν ᾧ ἕκαστος τούτων ὑπηρετεῖ, ὀνοματεπώνυμον ἱερέως, ὄφρ' ἵκον αὐτοῦ, διαμονήν, ἡλικίαν, ἱκανότητα περὶ τὴν πνευματικὴν, ἐκάστου ἀποστολήν.

Ἄλλὰ καὶ αἱ κατὰ καιροὺς ἐκδοθεῖσαι σχετικαὶ αὐτοῦ ἐγκυκλίαι πιστοποιοῦσι τὴν ἐπιθυμίαν τούτου περὶ τῆς, ὅσον ἐνεστί, ἀκριβεστεράς ἐκτελέσεως τῶν διαταγῶν τῶν, τοῦ Κράτους, ἀρχῶν. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10,10(16)2)1835 ἐγκυκλίου διαταγῆς αὐτοῦ «πρὸς τοὺς κατὰ τὴν ἐπαρχίαν ἐφημερευόντας ἱερεῖς» ἀποστέλλων αὐτοῖς ἀντίτυπα διαλαμβάνοντα ἐδηγίας «περὶ ἐνάρξεως τῶν Δικαστηρίων καὶ περὶ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν ἡ νέα Νομοθεσία, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1843 διαταγὴν τοῦ Β. Ἐπαρχοῦ τῶν Βορ. Σπαράδων...» προτρέπεται τούτους, ὅπως συμμορφωθῶσιν ἐπακριβῶς πρὸς τὰς οδηγίας αὐτοῦ. «Ἐν τῇ αὐτῇ ἐγκυκλίῳ ἐντέλλεται αὐτοῖς, ὅπως «αὐ» ριον μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν...» ἕκαστος τῶν ἱερέων, ἀφ' οὗ θέλει εἰδοποιήσῃ σχετικῶς τὸ ἐκκλησιαστικὸν αὐτοῦ περὶ «τῆς ἐσορτῆς τῆς ἐλευσεως τῆς Α. Μεγαλειότητος...» θὰ παρευρεθῆ «εἰς τὴν Ἐλεσημονήτριαν» ὅπου θέλει γίνῃ ἡ ἀπαιτουμένη ἐορτὴ τοῦ Βασιλέως μας».

Τὸ ἔαρὸς ὅμως τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, αἱ πολλαπλαῖ περὶ τὸ διοικεῖν ἐνασχολήσεις αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπισηπλές τῆς υγείας του, πολλακίς ὠδήγησαν τοῦτον εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως, παραιτούμενος τῆς Ἐπισκοπῆς, μεταβῆ πρὸς ἐφησύχασιν εἰς τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ Μονήν. Τὴν νοσταλγίαν του ταύτην βλέπομεν ὑπεμφαινομένην, ἐν περικοπῇ, ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν συμμαναστὴν αὐτοῦ Διονύσιον.

«Πρὸς τὸν διοιογιώτατον καὶ περιπόθητον κύριον Διονύσιον σὺν τῷ ἀσπασμῷ ὑπερευχόμεναι ἐκ βάθους ψυχῆς.

Ἰὺς Μ. Λαύραν

Ἀέομαι δ' ἡνεκῶς καὶ ἀδιαλείπτως τὸν τῶν ἔλων Ἁγίον Θεόν, ἵνα σκέπη καὶ διαφυλάττῃ αὐτὴν ἐν ἄκρῳ υγείᾳ καὶ εὐτυχίᾳ μετὰ μακροβιότητος καὶ ἐπιτεύξεως τῶν ὧν ἐφίεται σωτηριωδῶν ἀγαθῶν καὶ θείων ἐξαιτημάτων μετὰ τὰς ταπεινάς μοι εὐχὰς καὶ εὐλογίας καὶ τὴν ἐρευναν τῆς ποθητῆς μοι ἀγαθῆς αὐτῆς υγείας, δηλοποιῶ αὐτῇ, ὅτι μετὰ τὸ νὰ ἔχω ἐαθυστάτην ὑπόληψιν εἰς τὸ ὑποκείμενόν της, τῇ φανερώνω καὶ τὰ συμβάντα μοι, ὅτι τὸν ἀπερασμένον χειμῶνα μοι ἐπανήλθεν ἕνας πλευρίτης, καὶ αὐτὸς ὁ

1. Ἀρχ. Β. Ἀτίση Ἐγγράφα Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου Σκύρου ἐν «Ἐκκλησία» φύλ. 28—29 σελ. 222—223 ἐτ. 1939.

2. Ἡ Ἐλεσημονήτρια ἢ Δεσμονήτρια, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῶν κατοίκων τῆς νήσου, ἐφορᾶζουσα ἐπ' ὀνόματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὁρασιτέρας καὶ ἀρχαιοπρεπετέρας ἐκκλησίας τῆς νήσου Σκύρου. Πλεῖστα περὶ αὐτῆς ἀναγινώσκει τις ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ φιλιτάτου καὶ διακεκριμένου συμπολίτου μου δημοσιογράφου κ. Κ. Φαλάττης, μελέτῃ «Ἡ Παναγία ἢ Ἐλεσημονήτρια».

πλευρῆτις με ἔρριψεν εἰς ἄλλην μεγάλην ἀσθένειαν, ὥστε ἐκοιτούμουν μῆνας ἕξ, με τὸ νὰ ἠπόρουν ἐπισκέψεως ἰατροῦ· ἤδη δὲ πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου υγιαίνω ἀπὸ τῆς λαμπροφύρου ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τῇ ἐξομολογοῦμαι προσέτι τὴν γνώμην μου, ὅτι πρὸ πολλῶν χρόνων προῦθ καὶ τρέφω ἐλπίδας νὰ ἔλθω εἰς τὸ μοναστήριον διὰ τὴν μετανοίαν μου πλὴν με ἐμπόδιζον πολλὰ περιστατικά, καὶ τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλα ἦτον ὅτι δὲν εἶχα κατὰστασιν νὰ εὐχαριστήσω τὸ μοναστήριόν μου, ἐναντίον δὲ τῆς ἐπιθυμίας μου, δὲν ἔτυχον τοῦ σκοποῦ μου, ἤδη δὲ ἀπεράσισα χωρὶς ἄλλο νὰ ἔλθω πρὸς τὴν ἀνοιξιν τοῦ ἐρχομένου ἔτους ἀφ' οὗ πρότερον ὑπάγω εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ ἠμπορέσω ἴσως νὰ λάβω τὸ ἰδικόν μου, καὶ νὰ παραιτήσω τὰ Ἐπισκοπικὰ μου χρέη, καὶ τὴν σφραγίδα τὰ ὅποια με ἐπεφόρισαν ἀκουσίως καὶ νὰ παραστήσω, ὅτι δὲν εἶμαι ἱκανὸς ἀπὸ τὸ βαθύτατον γῆράς μου νὰ δουλεύω αὐτά, καὶ ἂν ἐπιτύχω κἄν ἤδη τοῦ σκοποῦ μου, καλῶς εἰ δὲ καὶ δὲν ἐπιτύχω αὐτοῦ, χωρὶς ἄλλο θέλω ἔλθει εἰς τὴν μετάνοιάν μου, καὶ ἄς εἶμαι ὁ πλέον ὑποδεέστερος. Σᾶς εἰδεάζω, ὅτι κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀπέρασεν ἀπὸ Σύραν ὁ Ἀντιβασιλεὺς κύριος Ἀρμανσπεργ καὶ πρόξενος τῆς Α. Μ. τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν Ἀνακτος καὶ ἐπήγαγον εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ κάμουν τὰς συνθήκας, καὶ ἐλπίζω, ὅτι τὰ μετόχια δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων θέλουσι δοθῶσι πάλιν εἰς τὰ ἱερὰ Μοναστήρια, διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ὁποίων ἐλυπήθην μεγάλως καὶ διὰ τὴν ἀρπαγὴν δύο ἢ τριῶν ἀτόμων εὐεργετημένων οὕτω ἀπὸ τὴν ἁγίαν Λαύραν μας κατὰ τὸ ῥητὸν «διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλλον κληρὸν»...

Ἄπαντας τοὺς ἄγιους πατέρας σὺν τῷ ἀσπασμῷ εὐχόμεαι.

Ἐν Σκύρω τῇ 14ῃ Ἰουνίου 1835

Ὁ Σκύρου Γρηγόριος καὶ εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

(Συνεχίζεται τὸ τέλος)

ΑΡΧΙΜ. Β. ΑΤΕΣΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Μὴ ταρασσέσθω ἡμῶν ἡ καρδιά».

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν ἐθνικῶν δοκιμασιῶν πάντα τὰ κατὰ τὸ Πάθος λεχθέντα εὐρίσκουσι ζωηροτέρα ἀπήχησιν εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου, τὸ δυννηρότερον καὶ ἀδικώτερον τῶν ἐπὶ τῆς γῆς παθημάτων, ἐνσταλάζει βάλαμον παρηγορίας εἰς τὰς ψυχὰς ἐκείνων, οἱ ὅποιοι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὑφίστανται τὰ ποικίλα τοῦ πολέμου θανά. Διότι ποία στέρησις ἢ ποία πλῆγη ἢ ποία βάσανος εἶναι δυνατὸν νὰ προσβληθῇ πρὸς τὸν ἀναίτιον κατὰ τοῦ Ἀθῶν καὶ Ἀναιτίου καὶ Ἀμόμου διωγμὸν καὶ πρὸς τὸ ἀπρόκλητον Μαρτύριόν Του; Τὸ Πάθος ὅμως τοῦ Κυρίου δὲν παρέχει μόνον παρηγορίαν ἀλλὰ καὶ ἐλπίδα τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς δόξης. Διότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ὁποῖος ἔπαθεν ὁμοίως

ἡμῶν ἡμῖν ὑπολιμπάνιον ὑπογραμμὸν. ἵνα ἐπακολουθήσωμεν ταῖς ἰχνεῖσιν αὐτοῦ, ὑπεσχέθη διὰ τοῦ Πνεύματός Του, ὅτι ἐὰν συμπάσχωμεν μετ' Αὐτοῦ θὰ συνδοξασθῶμεν. Οὕτω πᾶς νυγμός, τὸν ὁποῖον αἰσθανόμεθα εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν Παθῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν δοκιμασιῶν, καθίσταται καὶ μία ὑποθήκη, τὴν ὁποῖαν ἐγγράφομεν εἰς «τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς». Ἐπομένως μέσα εἰς τὰς δοκιμασίας ἃς ἀκούωμεν διαρκῶς τοῦ συμπάσχοντος Κυρίου, ὁ Ὁποῖος λέγει εἰς ἕνα ἕκαστον ἡμῶν «Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά· πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε».

«Ὅπως μέχρι τοῦδε...»

Ἡ νέα κατὰ τῆς χώρας ἡμῶν ἀπειλή, ἡ ἐκδηλωθεῖσα τὴν ἀυγὴν τῆς 6 Ἀπριλίου, ἔδωκεν ἀφορμὴν πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῶν κατὰ ξηρὰν δυνάμεων νὰ ἀπευθύνωσιν λόγους πλήρεις πίστεως καὶ ἐμπιστοσύνης ἐπὶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ δικαίου ἡμῶν ἀγῶνος. «Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Παναγίας, θὰ νικήσωμεν», εἶπεν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς. «Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος εἶναι μαζί μας. Ἡ Θεομήτωρ Μαρία θὰ μᾶς παρακολουθήσῃ με στοργὴν εἰς τοὺς νέους ἀγῶνας μας», προσέθηκεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Καὶ καὶ μὲν ἐν τῷ μεταξὺ συνέβησαν ἀτυχήματα, τὰ ὁποῖα δυνατόν εἰς τοὺς ἀπαισιοδόξους νὰ φαίνωνται ὡς ἀνεπαρόρθητα. Δὲν πρέπει ὅμως οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ λιποψυχῇ τις, ἀμφιβάλλον διὰ τὴν τελικὴν τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν ἔκβασιν, ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς εἶναι μεθ' ἡμῶν. Διότι, ὡς εἰκόνησεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Κρόσανθος ἐν τῷ πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ στρατὸν διαγγέλματι τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «ὁ μέγας Θεός, ὅστις εἶναι πνεῦμα, φῶς καὶ ζωὴ, δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν βασιλείαν τοῦ σκότους, καὶ, ὅπως μέχρι τοῦδε ἐνίσχυσεν ὅπλα τὰ ἱερὰ καὶ διὰ τῆς ἀπαραιτήτου ἀνδρείας καὶ γενναιότητος ἡμῶν κατέργησε τὸν ἐξ Ἰταλίας ἀντίθεον Γολιάθ, οὕτω θὰ συντρέψῃ καὶ τὸν ἐκ Γερμανίας ἐκατόνχιρα Τυφύα, καὶ θὰ ἀνατείλῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἀνατολὴν καὶ καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας». Καὶ πράγματι ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς εἶναι μεθ' ἡμῶν, παρὰ πᾶν τυχὸν ἀτυχῆμα, θὰ δύναται ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ, ὅπως μέχρι τοῦδε, μετ' ἀπολύτου πεποιθήσεως: «ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ ἐκείας θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κανὰ οὐ Σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ».

Ἡ ἐκ τῆς γάβδου παρακλήσις.

Ἄχοι τοῦδε ἐν τῷ κατὰ τῆς ὑπόβλου Ἰταλίας ἀγῶνι εἴχομεν μὲν συναντήσῃ τὰς ἐκ τοῦ πολέμου πηγαζούσας δυσχερείας, πλὴν ὅμως, διὰ τῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καταχθέντων θροιάμβων, δὲν εἴχομεν ἀντιμέτωπον δυσχερείας καὶ ἀντιξοότητος. Ἐν τῷ ἑφ' ἀγῶνι, ὁ ὁποῖος ἐπιβλήθη εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου συνεταίρου τοῦ Ἀξονος, ἔχομεν νὰ ἀντιμετωπίζωμεν ἀκληρότητα καὶ δυσχερείας οὐ

ομικρός. Γρήματα τοῦ πατρίου ἐδάφους ἠναγκάσθημεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν διὰ λόγους στρατηγικούς, αἱ ἀπὸ ἀέρος ἐπιδρομαὶ γίνονται καταστρεπτικώτεροι, ἐπιφυλάσσονται δ' ἴσως εἰς ἡμᾶς ἐτι μεγαλύτεραι δυσχέρεια. Οὐχ ἦτιον ὁμως αἱ δυσχέρεια αὐταὶ δὲν σημαίνουνσιν ὅτι ἐγκατελείφθημεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μόνοι. Ἡ παντοδύναμος τοῦ Κυρίου χεὶρ καὶ διὰν ἐδίδοε τὰς ἐπιτυχίας καὶ διὰν ἐπιτρέπη τὰς δυσκολίας εἶναι ἡ αὐτή: ἐκεῖ μὲν θεωπεύουσα, ἐδῶ διὰ τῆς οὐραίου παιδαγωγούσα. Ἀλλ' εἴτε θεωπεύει εἴτε παιδαγωγεῖ οὐδ' ἐπὶ σιγῆν παύει νὰ εἶναι χεὶρ πατρικῆ.

«Οἱ οἶκοι τοῦ τραυματίου».

Τὰ πρὸ ἡμερῶν ἐγκαινιασθέντα ἰδρύματα, τὰ ὀνομασθέντα «οἶκος τοῦ τραυματίου», ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἐξασφάλισιν στέγης καὶ τῆς θεούσης περὶ ποιήσεως εἰς τοὺς ἐξερχομένους τῶν Νοσοκομείων τραυματίας, ἔρχονται νὰ ἐκπληρώσωσιν οὐ μόνον πραγματικὴν, καὶ ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ καὶ ἱερὸν ἐθνικὸν καθήκον ἐναντι τῶν ἡρωϊκῶν τῆς χώρας ἡμῶν ὑπερασπιστῶν. Διότι ἐφ' ὅσον ὁ τραυματίας, προκινδυνεύων χάριν τῆς πατρίδος, ἔχουσε τὸ αἷμα του, δικαιοῦται στοργικῆς μερίμνης οὐ μόνον ἐφ' ὅσον παραμένει νοσηλευόμενος, ἀλλὰ καὶ διὰν ἐξέλθῃ τοῦ νοσοκομείου. Θὰ ἦτο δὲ καὶ ἄδικον καὶ σκληρόν, ἀλλὰ καὶ ἀγνωμοσύνης χαρακτηριστικόν, εἰς ἐκείνους, πρὸς τοὺς ὁποίους ὀφειλομεν πάντες βαθεῖαν καὶ ἀπειρον εὐγνωμοσύνην, τοὺς ἐγκατελείπομεν ἀσπλάγχχνως, διὰν δὲν θὰ ἦσαν πλέον ἱκανοὶ νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὑπηρετοῦντες τὴν Πατρίδα.

Ἐκδηλώσεις ἀλληλεγγύης.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ὑπὲρ τῶν γενναίων τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν προμάχων καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ληφθέντα κυβερνητικὰ μέτρα, ὡς ἡ ἄμεσος καὶ εὐκόλος καταβολὴ τῶν πολεμικῶν συντάξεων, ἡ ὑπὲρ τῶν οἰκογενειῶν τῶν θυμάτων πολέμου μέριμνα, ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν οἰκογενειῶν τῶν στρατευθέντων ἀπὸ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τῶν τελῶν χαροτήμου, τέλος δὲ ἡ προστασία αὐτῶν ἐναντι τῶν ἐξώσεων, ἀποδεικνύει ὅτι τὸ Κράτος ἡμῶν, ἐκδηλοῦν τὴν ὑπὸ πάντων εἰς τοὺς ἀκαμάτους ἡμῶν ἀγωνιστὰς ὀφειλουμένην ἡμῶν καὶ εὐγνωμοσύνην, ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτοὺς ἐναντι πάσης μερίμνης περὶ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῶν οἰκογενειῶν των. Καὶ ἦτο λίαν ὀρθὴ καὶ λογικὴ ἐνέργεια, καθ' ὅσον ὁ ἀγωνιζόμενος σκληρῶς κατὰ τῶν ἐσβολῶν ὀφείλει νὰ εἶναι ἀπολύτως ἥσυχος διὰ τὰ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ συμβαίνοντα καὶ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι τὸ Κράτος ἔλαβε πᾶσαν δυνατὴν μέριμναν ὑπὲρ τῶν οἰκείων αὐτοῦ καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀγωνιστοῦ, ἐν ἧ τυχὸν περιπτώσει καταστῆ ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν.

Ἐν Μαδρίτῃ ἐτελέσθη ἡ πρώτη ἐπίσημος συνάλευσις τοῦ ἐσχίστως συσταθέντος Ἀνωτάτου Συμβουλίου τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προεδρίαν τοῦ στρατηγοῦ Φράγκο. Εἰς τὴν τελετὴν ταύτην παρέστησαν αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ Ἀρχαί, ὡς καὶ ἅπας ὁ ἐπιστημονικὸς καὶ διανο-

οῦμενος κόσμος τῆς ἰσπανικῆς πρωτεύουσας. Τὸ ἀνώτατον τοῦτο συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἐφεξῆς ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν τῆς διανοητικῆς ἐν γένει καὶ πνευματικῆς ζωῆς τῆς χώρας, καλεῖται ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Φράγκο ν' ἀναπτύξῃ σπουδαίαν δράσιν τόσον διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἀσθερίας ἐπιρροῆς, τὴν ὅποیان ἐξήσκησαν ἐπὶ τῆς νέας γενεᾶς διὰ τῶν πεπλανημένων θεωριῶν καὶ συστημάτων οἱ ἐρυθροὶ καὶ ἄθεοι κυβερνήται τῆς χώρας, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐπιναφορὰν τῆς παιδείας καὶ τῆς διανοήσεως εἰς τὰς πηγὰς τῆς θεολογίας καὶ τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας, αἱ ὁποῖαι εἰς τὸ παρελθὸν εἶχον ἀναδειξί τὴν Ἰσπανίαν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Χοσὲ Ἰμπάνιεθ Μαρτίν εἶπεν ἐνώπιον τῶν προσελθόντων λόγον ἐπὶ τῆς πνευματικῆς ταύτης διὰ τὴν ἰσπανικὴν ἐπιστήμην ἐπαναστάσεως, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἀποσπῶμεν τὰ ἀκόλουθα:

«Διακηρύσσομεν σήμερον ἐπισημῶς τὴν πίστιν ἡμῶν πρὸς τὴν ἰσπανικὴν ἐπιστήμην, τὴν ἐμπνευσμένην ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς ἀρχῆς καὶ ἀνοσοσπάστως συνδεδεμένην μὲ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, καὶ ἡ ὁποία ἐπιστήμη τυγχάνει ἡ πατρικὴ ἡμῶν κληρονομία τῶν καλλιτέρων αἰώνων τῆς ἀθνητικῆς ἡμῶν ἱστορίας. Τὴν ἐπιστήμην ταύτην καταπολέμησαν οἱ ἱεροφάνται τῆς ἀσθείας κα' τοῦ μίσους κατὰ τῆς πατρίδος, ἀποδάνας ἐνοχοὶ ἐνὸς τῶν μεγαλυτέρων κακοεργημάτων κατὰ τοῦ Ἔθνους. Καλοῦμεν ἄρα ἐκ τούτου σήμερον, ὅπως ὄχι μόνον ἀναζωογονήσωμεν τὴν ζωηρὰς ἀκτίνας τῆς ἐπιστημονικῆς παραδόσεως τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ καὶ νὰ προσαρμόσωμεν αὐτὴν τελείως διὰ μᾶς νέας ἀναγεννήσεως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς ζωῆς καὶ πρὸς τὰ ὄψιστα συμφέροντα τοῦ Ἔθνους. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, συνέχουσιν ὁ κ. Ἰμπάνιεθ, ἡ ἰσπανικὴ ἐπιστήμη δέον πάντοτε νὰ ἀποδέλπη εἰς τὴν κατοχὴν τῆς ἀληθείας κα. συνεπῶς δέον νὰ τείνῃ αὐτὴ πρὸς τὸν Θεόν, τὴν πηγὴν πάσης ἀληθείας. Αἱ πλάναι δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποτελέσωσιν τὴν ἐπιστήμην καὶ δὲν ὑψίσταται δι' αὐτὰς ἐπιστημονικὴ ἐλευθερία. Ἡ ἰσπανικὴ ἐπιστήμη εἶναι ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν ἀληθειαν, ἡ ὁποία καὶ μόνη, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, μᾶς καθίστα ἑλευθέρους καὶ ἡ ὁποία, ὀδηγοῦσα ἡμᾶς ὡς διὰ τῆς χειρὸς πρὸς τὴν πρώτην καὶ ὑψίστην αἰτίαν ἀποκαλύπτει ἡμῖν τὰ μυστικὰ τῆς θείας Σοφίας. Δι' ἡμᾶς ἡ ἐπιστήμη δέον νὰ εἶναι μίᾳ διηγετικῆς ἀνύψωσης πρὸς τὸν Θεόν. Θέτομεν μίαν χριστιανικὴν καθολικὴν ἐπιστήμην, τὴν ἐνηρωτισμένην μὲ τὴν πίστιν ἡμῶν καὶ τὴν ὑποτεταγμένην εἰς τὸ «ἀληθινὸν ἐκεῖνο φῶς, τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον» (Ἰωάν. Α' 9). Ἀπορρίπτομεν σήμερον πᾶσας τὰς ἐπιστημονικὰς ἐκείνας ἀιρέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐρριψαν τὸν λαόν ἡμῶν εἰς τὴν ἀτομίαν καὶ τὴν παρακμήν. Θάπτομεν καὶ παραδόσομεν εἰς τὴν λήθην τὴν σκανδα ἐκείνην τοῦ ἀγνωστικισμοῦ, πρὸς τὴν ὅποیان κατέφυγον τῶσοι ναυαγοὶ τῆς πίστεως, ἀγνοοῦντες ἐν τῇ ἀνοήτῳ διανοητικῇ αὐτῶν ὑπερφηανείᾳ, ὅτι ἡ ἐσφαλισμένη ἐκείνη θεωρία, παραγνωρίζουσα τὴν φύσιν τῶν ἐπιστημονικῶν νόμων, εὐρίσκατο εἰς ἀντίθεσιν πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπιστήμην. Περιφρόνησις καὶ λήθη ὀφείλονται ἐπίσης εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐθεοποίησαν οὕτως εἰπεῖν τὸ ἀνθρώπινον λογικόν, ἀναγόντες αὐτὸ εἰς ὑψίστην ἀρχὴν πάσης γνώσεως. Ἡ ἰσπανικὴ ἐπιστήμη ἀποκρούει ἐπίσης τὴν θέσιν τοῦ Κάντ, τοῦ ἀπολύτου ρασιοναλισμοῦ, καὶ δὲν ὑποδιβάλλει ἑαυτὴν μὲ τὸ νὰ θελήσῃ νὰ διακηρύττῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ φθάσῃ διὰ τῆς διηγετικῆς προόδου εἰς τὴν κατὰκτιαν ὕλην τῆς ἀληθείας.»

Ἐιρήνευσον τὸν Κόσμον ὁ ἐκ Παρθένου καταδεξάμενος, Κύριε, σάρκα φορέσαι ὑπὲρ δούλων, ἵνα συμφῶνως Σε δοξολογῶμεν φιλόανθρωπε.

(Θεστοκίον Ἀκολουθίας τῶν ἁγίων Παθῶν)

Τοῖς ἀμέτρωσ πταίοσι πλουσίως σὺγχώρησον Σωτὴρ, ἀξίωσον ἡμᾶς ἀκατακρίτως προσκυνῆσαι Σου τὴν ἁγίαν Ἀνάστασιν πρεσβείας τῆς ἀχράντου Σου Μητρὸς, μόνε πολυέλεε.

(Εἰς τὴν Τριθέτην τῆς Μ. Τριτῆς)

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

Τῇ ἑσπέρᾳ τῆς Μ. Τετάρτης ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἀνεβθὼν εἰς τὴν Ἀνάκτορα, ἐξωμολόγησεν τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, τῇ δὲ πρωΐᾳ τῆς Μ. Πέμπτης ἐτέλεσεν ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν καθ' ἣν προσήλθον καὶ ἐκοινώνησαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος καὶ αἱ Α. Β. Υ. αἱ Πρίγκηπες Γεώργιος, Ἐλένη τοῦ Νικολάου, Αἰκατερίνη καὶ Πέτρος, Παρῆν καὶ ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκίπισσα Φρειδερίκη.

— Τῇ πρὸ τῶν Βαίων Κυριακῇ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησεν κατὰ τὸν Ὁρθρον καὶ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἀγ. Νικολάου καὶ προσέτη Μνημοσύνων ὑπὲρ Ἀξιοματικῶν πεσόντων ἐν τῷ παρόντι Ἱερῷ Ἀγῶνι.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, κατελθὼν εἰς Παιραιᾶ ἐπεσκέφθη τοὺς ἐκ τῶν νέων βομβαρδισμῶν πληγέντας τόπους καὶ παρεμύθησε τοὺς δοκιμασθέντας Χριστιανούς, συστήσας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ δέοντα τῇ ἐν Πειραιεὶ «Προνοίᾳ τῶν Στρατευομένων» τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

— Καὶ ἕτερα ὄμας τραυματιῶν, ἐκπροσωποῦσα τοὺς ἐν τῷ Γ' Στρατ. Νοσοκομείῳ τραυματίας, προσέφερε τῷ Μακ. Ἀρχιεπισκόπῳ ἀργυροπένδυτον ἱερὰν εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀφιέρωμα τῶν ἐν λόγῳ τραυματιῶν πρὸς τὸν ἐν Τήνῳ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Παναγίας.

— Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐν Βουλιαγμένῃ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, μετ' ὀμίλιαν καὶ πρότασιν τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου, Προέδρου τοῦ Ἰδρυμάτος, ἀνεκήρυξε τὸν κ. Θωμᾶν Λαναράν, τῆς γνωστῆς διὰ τὰς φιλανθρωπίας οἰκογενείας τῶν Ἀδελφῶν Λαναρά, Μέγαν Ἐυεργέτην τοῦ Ὁρφανοτροφείου, διὰ τὴν πατρικὴν ὄντως ἀγάπην καὶ τὴν γενναίαν οικονομικὴν προστασίαν αὐτοῦ πρὸς τὸ Ἰδρυμα καὶ τοὺς ὄρφανούς τρωφίμους.

— Προνοία τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς Κυριακῆς τῶν Βαίων, τελοῦνται ἐν ἅπασιν τοῖς Στρατ. Νοσοκομείοις τῆς περιφερείας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, ἐπ' ἀγιασμῷ καὶ πνευματικῇ διδασκαλίᾳ τῶν τραυματιῶν.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς Κυριακῆς τῶν Βαίων χοροστατεῖ ἀνελλιπῶς καθ' ἀπόλασ τὰς Ἱεράς Ἀκολουθίας τῆς Ἑβδομάδος τῶν Παθῶν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἀθηνῶν.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Συνεδρίων τῶν Διοικ. Συμβουλιῶν Ο. Δ. Ε. Π., Οἴκου Τυφλῶν καὶ Ταμείου Ἀνταλλαξίμων ἔσχε δ' ἐπανειλημμένα συσκέψεις, πρὸς ἐγκρισίον ἐνεργειῶν καὶ παροχὴν ὁδηγῶν, μετὰ τῶν ἀρμοδίων ὑψηροσίων τῆς «Προνοίας Στρατευομένων» τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

— Παύσις τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκιπίσεως Διαδόχου, ἐγένοντο ἐν Πειραιεὶ, Παλαιᾷ Κοκκινίᾳ, τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου Κρατικοῦ Νοσοκομείου. Ὡρατον λόγον, πλήρη βαθείας χριστιανικῆς πίστεως, ἐξεφώνησεν ὁ Ἐξοχ. Ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Προνοίας κ. Ἡλίας Κριμπάζ. Τὸν ἀγιασμὸν ἐτέλεσεν, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου.

Ἱ. Μητρόπολις Σύρου κλπ.

Ὁ Σεβ. Μητροπ. Σύρου κ. Φιλᾶρετος τῇ 1 Ἰανουαρίου τοῦ τρ. ἔ. ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ καθήγιασε σημαίαν—λάβαρον, φέρον καλλιτεχνικῶς ἐξεργασμένας τὰς εἰκόνας ἔνθεν μὲν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἔνθεν δὲ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου. Ἡ σημαία αὕτη ἀπεστάλη εἰς τὸ σύνταγμα τῶν Κυνκλαδιτῶν, εἰς τὰ τάγματα τοῦ ὁποίου περιήλθεν, κατόπιν ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ ὑποστρατήγου κ. Ἀγαμ. Μεταξά, δι' ἐπιστολῆς εὐχαριστήσαντος θερμῶς τῷ Σεβ. Μητρ. Σύρου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἐκκλησία Κρήτης

Ἡ ἅγια καὶ ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διὰ λόγους κανονικοῦς ἔθηκεν εἰς διαθεσιμότητα τὸν

Σεβ. Μητροπολίτην Κρήτης κ. Τιμόθεον, ὀνομασάσα καὶ διορίσασα τοποτηρητὴν τῆς χηρευούσης Μητροπόλεως Κρήτης, μέχρως ἐκλογῆς νέου Μητροπολίτου, τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἀρκαδίας κ. Βασίλειον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Κατὰ πληρωφῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστόφορος ἐπέβη τοῦ ἀγγλικοῦ θωρηκτοῦ «Γουόρσπαϊτ» καὶ συνεχάρη τῷ ναυόρχῳ καὶ ὁρχηγῷ τοῦ Βρετανικοῦ στόλου τῆς Μεσογείου σὲρ Κάνινγκαμ διὰ τὴν κατὰ τὴν ναυμαχίαν τῷ Ταϊνάρου περιφανῆ νίκην. Ἡ Α. Μ. ἐπισκεφθεὶς τὸ παρεκκλήσιον τῆς ἀγγλικῆς ναυαρχίδος προσέφερεν εἰς τὸν ἄγγλον ναυαρχὸν τὸν Τιμιὸν Σταυρὸν, δι' οὗ ἐτελέσθη ὁ Μ. Ἀγιασμὸς κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων τοῦ τρ. ἔτους.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀμβροσιανῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Μιλάνου Σεβασμ. κ. Γκαλμπιάτι ἀνεύρεν εἰς τὴν ἐν λόγῳ βιβλιοθήκῃ ἀπόκρυφον Εὐαγγέλιον εἰς ἀραβικὴν γλῶσσαν, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Εὐαγγελιστὴν. Τὸ κειμὲνόν του προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν θεολόγων, τῶν ἱστορικῶν, τῶν φιλολόγων καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἀσχολουμένων περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῶν πρώτων αἰώνων. Τὸ χειρόγραφον δὲν ἐμφανίζεται ὡς Εὐαγγέλιον, ἀλλ' ὡς συλλογὴ «Θεϊῶν Μυστηρίων», ἀποκαλυφθέντων ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 270 σελίδας σχήματος μεγάλου. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Σεβασμ. Γκαλμπιάτι τὸ ἀραβικὸν κείμενον τοῦ χειρογράφου, φέρον τὸ ἔτος 1058, χρονολογεῖται εἰς τὸ ἔτος 1342 μ. Χ. Ἀλλὰ σημειοῦσιν ὅτι τὸ ἀραβικὸν τοῦτο χειρόγραφον εἶναι μετάφρασις συριακοῦ τοιοῦτου, πιθανὸν ἀπολεσθέντος. Κατὰ τὸν αὐτὸν διευθυντὴν τῆς βιβλιοθήκης, τὸ συριακὸν πρωτότυπον, τοῦ δαιτίου μετάφρασις εἶναι τὸ σημερινὸν ἀνευρεθέν ἀραβικὸν ἀντίγραφον, ἀνάγεται εἰς τὸν τρίτον ἰσὼς αἰῶνα καὶ εἶναι μετάφρασις καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἐλληνικοῦ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀρχιμ. Ἀβερκίου Παναδοπούλου, πτυχιούχου τῆς θεολογίας καὶ διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου Μονάχου, Ὁ ὅριος Παλαιολόγος Μαυρονῆς (1377-1472) Ἡ Μονὴ Ταξιαρχῶν Αἰγιαλείας (1620-1940), Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν, Θεσσαλονίκη 1940.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Φλωρίνης

Ἐχοντες ὅπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47, 2 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200)1940 ἐπερὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ὀργανικὰς κενὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων 1) Βεῦθης καὶ 2) Ἐμπορίου καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200)1940 ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ ἀνωτέρω Νόμου ὀριζόμενα ἔγγραφα. Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 3 Ἀπριλίου 1941. † Ὁ Φλωρίνης Βασιλεὺς Χηρευοσῶν τῶν θέσεων τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) Κομάνου, 2) Εἰφωνίας, 3) Μελλίτης, 4) Ἄνω Κλεινῶν καὶ 5) Ν. Κανιάσου, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ἀνωτέρω ὀργανικὰς κενὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200)1940 ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ ἀνωτέρω Νόμου ὀριζόμενα ἔγγραφα. Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 2 Ἀπριλίου 1941 † Ὁ Φλωρίνης Βασιλεὺς

Ἐμβάσματα καὶ συνδρομαὶ ὑπὲρ τοῦ Δελτίου ἀπευθύνονται διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς πρὸς τὸν Διευθυντὴν κ. Νικήταν Σταθόπουλον, ἐπιθεὶν αὐτῆς σημειοῦμένῳ τοῦ σκοποῦ δι' ἐν ἀποστέλλεται.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΡΑΞΗΣ

Τέτονος «Φοίνικος», Διονύσου 4.— Τηλ. 54-229